

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 02.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **5607** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 1037 от 15.04.2020 година, по описа на Административен съд – Перник, изпратена по подсъдност на Административен съд София-град, подадена от М. С. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], вх. „3“, ет.5, ап. 175, срещу Решение № К.-15 от 12.03.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - П., с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-13-00705877 от 20.01.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - П., с което на жалбоподателката на основание чл. 114, ал.2, т.2 и чл. 114, ал.3 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 20.09.2018 г. до 31.05.2019 г. в размер на 4618,02 лв.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита за немотивирани изложените в процесното разпореждане изводи, че работодателят М. 78 Е. няма качеството на осигурител по смисъла на чл. 5 от КСО. Счита, че остава неясно какво има предвид административния орган, определяйки осигурителния стаж за „недействителен“. Изтъква, че за да е налице осигурителен стаж е необходимо да е налице първично правоотношение по полагане на труд и да е започнато упражняването на трудова дейност, както и че при всички случаи

полагането на труд по трудово правоотношение е основание за възникване на осигурително правоотношение. Счита за ирелевантно посоченото в оспореното решение, че управителят на търговското дружество води скитнически начин на живот. Изтъква, че сключения между нея и дружеството договор е основание за възникването на осигуряване по чл.4, ал.1.т.1 от КСО. Сочи, че е придобила 12 месеца осигурителен стаж, съгласно изискването на чл. 48а от КСО. Твърди, че контролният орган е игнорирал и не е обсъдил разпоредбата на чл. 10, ал.1 от КСО. Наред с това изтъква, че следва да се има предвид принципа за съразмерност по смисъла на чл. 6 от АПК. Изразява искане за отмяна на процесното решение. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ П. в съдебно заседание не се представлява. Представени са писмени бележки, в които са изложени подробни съображения, по които се оспорва така депозираната жалба и се изразява искане съдът да постанови акт, с който да я отхвърли.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че от М. 78 Е., ЕИК:[ЕГН] са представени удостоверения относно правото на парично обезщетение на М. С. С., ЕГН: [ЕГН] както следва:

За временна неработоспособност по болнични листове:

№ Е20166309072 от 20.09.2018г. до 03.11.2018г.

№Е20182638799 от 26.10.2018г. до 06.12.2018г.

№Е20183324382 от 07.12.2018Г. ДО 01.02.2019г.

За бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни до чл.50, ал.1 и чл. 51 от КСО за периода от 02.02.2019г. до 03.11.2019г. включително.

По представените удостоверения на лицето е изплатено парично обезщетение за бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни до чл.50, ал.1 и чл. 51 от КСО.

Във връзка с получени сигнали до началник на сектор „Контрол по разходите на ДОО“ при ТП на НОИ – П. за извършване на проверка на осигурителя М. 78 Е. е издадена Заповед за извършване на проверка по разходите на ДОО №ЗР-5-13-00582947/21.06.2019 г. и е изготвена покана за явяване и представяне на пълна документация, необходима за извършването на проверката.

Документи от дружеството не са представени и управителят не е открит. Във връзка с извършените процесуални действия е съставен Доклад изх. №1130-13-105#16/25.11.2019 г., издадена е заповед за прекратяване на проверката № ПЗ-5-13-00686663/25.11.2019 г. и констативен протокол № КВ-5-13-00683667/25.11.2019 г. Към посочените документи е приложена и кореспонденцията с ТД на НАП- С., офис – П., ИА-ГИТ – Дирекция „ИТ“ - П. и ОД на МВР-П..

На М. 78 Е., [населено място] е издадено задължително предписание №ЗД-1-13-00643394/30.08.2019 г. за заличаване на неоснователно подадени данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за всички лица, за които са подадени данни след извършена покупко-продажба на дружеството, вписана на 23.02.2017 г., при което едноличен

собственик става Р. М. Р.. За периода, за които се заличават данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, подадени от М. 78 Е. е прието, че дружеството не е извършвало търговска дейност, не са внасяни осигурителни вноски във фондовете на ДОО. Прието е още, че дружеството не може да се нарече „предприятие“ и няма качеството на осигурител по смисъла на чл.5 от КСО, както и че данните, подлежащи на заличаване са подадени незаконосъобразно и изброените лица нямат качеството на осигурени лица, същите не са упражнявали трудова дейност, за която да е настъпило основание за осигуряване по КСО при М. 78 Е. и декларираният осигурителен стаж е недействителен.

До дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] е изпратен сигнал с изх. №1130-13-105#4 от 17.04.2019 г. за съдействие относно спазването на трудовото законодателство. В отговор е получена преписка с вх. №9101-12-151/20.08.2019 г. за предприети процесуални действие по заличаване на всички трудови договори, за които са подадени Уведомления по чл. 62, ал.5 от КСО и които са били сключени след покупко-продажбата на дружеството от 16.02.2017 г., съгласно списване от 23.02.2017 г.

Относно изпълнение на задължително предписание №ЗД-1-13-00643394/30.08.2019 г. е спазена процедурата по връчване, след което са предприети действия по служебно заличаване на данни. Предписанието от 30.08.2018 г. е влязло в сила на 29.11.2019 г. Данните по чл. 5, ал4 от КСО са заличени по реда на чл. 3, ал.13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда на подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и самоосигуряващите се лица.

Издадено е Разпореждане № РВ-3-13-00705877 от 20.01.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - П., с което е постановено на М. С. С. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 20.09.2018 г. до 31.05.2019 г. в размер на 4618,02 лв. Длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – П. е преценило, че по преписката не са налице данни и доказателства за наличие на умисъл и виновно поведение – недобросъвестност от страна на лицето, поради което е приел, че е приложима разпоредбата на чл. 114, ал.2, т.2 от КСО.

По жалба на М. С. С. срещу Разпореждане № РВ-3-13-00705877 от 20.01.2020 г. е постановено процесното Решение № К.-15 от 12.03.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – П., с което жалбата е отхвърлена.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № К.-15 от 12.03.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – П.. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на

териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РВ-3-13-00705877 от 20.01.2020 г. също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – П., който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на валидно сключено и непрекътено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Видно от цитираното легално определение, изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателката, че в процесното решение са обсъждани обстоятелства, свързани с управителя на дружеството М. 78 Е., които са ирелевантни относно законосъобразността на спорното Разпореждане № РВ-3-13-00705877 от 20.01.2020 г. Така изложените от директора на ТП на НОИ – [населено място] мотиви са обосновават извод за липса на осъществявана от

дружеството дейност, което е пряко свързано с въпроса дали М. С. е притежавала за процесния период качеството на осигурено лице по смисъла на КСО.

От съвкупната преценка на всички доказателства по делото може да се направи извод, че след извършената покупко-продажба на дружеството от 23.02.2017 г., същото не е осъществявало дейност, не е имало приходи, не са внасяни осигурително вноски във фондовете на ДОО. Няма доказателства дружествата да е разполагало с офис/магазин/търговски обект, където служителите да са изпълнявали реално дейността, за която се претендира да са назначени, няма регистрирани фискални устройства, няма отразени приходи в дневниците за продажби, няма регистрация по ДДС. Следователно, сочените за назначени на трудови договори лица, включително и жалбоподателката М. С. С. не са упражнявали реална трудова дейност. Във връзка с получени сигнали до началник на сектор „Контрол по разходите на ДОО“ при ТП на НОИ – П. за извършване на проверка на осигурителя М. 78 Е. е изготвена покана за явяване и представяне на пълна документация, необходима за извършването на проверката, но документи от М. 78 Е. не са представени и управителят не е открит.

Установените от посочените държавни органи гореописани факти са такива по см. на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, а именно след изплащането на обезщетенията на М. С. са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото ѝ на обезщетение. А тези нови данни и документи касаят именно липсата на реално извършвана от дружествата дейност, липсата на реално положен труд от сочените за назначени лица, ползвали продължителни отпуски по болест, респ. получавали обезщетения от НОИ. Доказателства в обратния смисъл по делото не са ангажирани. Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019г./.

Такъв не е доказан от М. С.. При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподателката.

Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на М. С. С., са нови данни и документи по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същата да възстанови получените парични средства от ДОО в общ размер от на 4618,02 лв.

Процесното Разпореждане е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. То е издадено след извършена проверка по реда на [чл. 107 от КСО](#), в хода на която са издадени, влезли в сила задължителни предписания за заличаване на подадените по отношение на жалбоподателя данни по [чл. 5, ал. 4 от КСО](#) от М. 78 Е..

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № К.-15 от 12.03.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – П..

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: